

HY-345: Λειτουργικά Συστήματα

Χειμερινό Εξάμηνο 2021

Άσκηση 3

System Call Support for “Shortest Period First” Scheduling Policy in the Linux Operating System

Φροντιστήριο: 19/11/2021

Παράδοση: 03/12/2021

Σημείωση: Η άσκηση αυτή πρέπει να υλοποιηθεί στα μηχανήματα της σχολής με *Debian 8*. Εκτελώντας `lsb_release -a` μπορείτε να βρείτε την έκδοση του λειτουργικού συστήματος.

Εισαγωγή

Ο πυρήνας του λειτουργικού συστήματος Linux περιέχει έναν χρονοπρογραμματιστή (Scheduler) ο οποίος αποφασίζει ποια θα είναι η επόμενη διεργασία η οποία θα εκτελεστεί στον επεξεργαστή του υπολογιστή (CPU). Ο χρονοπρογραμματιστής παίρνει αποφάσεις σύμφωνα με την πολιτική χρονοπρογραμματισμού (Scheduling Policy) η οποία βοηθάει στην αποδοτική χρήση του επεξεργαστή. Η άσκηση αυτή δίνει έμφαση σε συστήματα τα οποία εκτελούν περιοδικές διεργασίες, ο οποίος έχουν την ιδιότητα ότι τρέχουν μια φορά κάθε περίοδο. Για παράδειγμα, μια περιοδική διεργασία που εκτελείται μια φορά κάθε δευτερόλεπτο έχει περίοδο 1 δευτερόλεπτο.

Μια πολιτική χρονοπρογραμματισμού τέτοιων διεργασιών είναι η “Shortest Period First”. Σύμφωνα με την πολιτική αυτή, κάθε διεργασία δηλώνει στον χρονοπρογραμματιστή ποια είναι η **περίοδος** της αλλά και πόσο **χρόνο εκτέλεσης** (execution time) χρειάζεται μέσα στην περίοδο αυτή. Σε κάποια χρονική περίοδο, υπάρχει περίπτωση να πρέπει να εκτελεστούν πολλαπλές διεργασίες. Σε τέτοιες περιπτώσεις ο χρονοπρογραμματιστής δίνει προτεραιότητα αντιστρόφως ανάλογη με την δηλωμένη περίοδο κάθε διεργασίας. Μετά την εκτέλεση της, μια διεργασία δεν μπορεί να εκτελεστεί ξανά στην ίδια περίοδο. Τέλος, κάθε διεργασία ορίζει τον **αριθμό περιόδων** που θέλει να εκτελεστεί.

Για παράδειγμα, αν μια διεργασία δηλώσει περίοδο 2 δευτερόλεπτα και χρόνο εκτέλεσης 300 milliseconds, τότε θα εκτελείται μια φορά για 300 milliseconds κάθε 2 δευτερόλεπτα. Αν μια άλλη δηλώσει περίοδο 5 δευτερόλεπτα και χρόνο εκτέλεσης 100 milliseconds, τότε θα εκτελείται μία φορά κάθε 5 δευτερόλεπτα για 100 milliseconds. Κάποια στιγμή ο χρονοπρογραμματιστής χρειάζεται να αποφασίσει ποια από τις δύο διεργασίες θα εκτελεστεί. Θα επιλέξει την διεργασία με την μικρότερη περίοδο, δηλαδή στο παράδειγμα αυτό, την διεργασία με περίοδο 2. Για την άσκηση αυτή μπορείτε να υποθέσετε ότι η περίοδος μετριέται σε δευτερόλεπτα (seconds) ενώ ο χρόνος εκτέλεσης μετριέται σε milliseconds.

Υλοποίηση

Στην άσκηση αυτή καλείστε να προσθέσετε και να υλοποιήσετε δύο νέα system calls στον πυρήνα του Linux. Τα system calls θα βοηθούν στην πολιτική “Shortest Period First” και είναι αναγκαία για την επόμενη άσκηση του μαθήματος. Συγκεκριμένα, θα κάνετε τις απαραίτητες αλλαγές στον πυρήνα ώστε να προσθέσετε και να υλοποιήσετε τα system calls “set_period_params” και “get_period_params”. Σε επόμενο στάδιο, θα μεταγλωττίσετε τον πυρήνα και χρησιμοποιώντας τον προσομοιωτή QEMU θα τρέξετε μια απλή έκδοση των Linux με τον δικό σας πυρήνα. Αναλυτικές οδηγίες για το πως θα πραγματοποιήσετε τα βήματα της άσκησης δίνονται παρακάτω.

Τέλος, καλείστε να γράψετε μικρά προγράμματα (demo applications) τα οποία θα χρησιμοποιούν τα system calls που έχετε υλοποιήσει και θα επιδεικνύουν τη σωστή τους υλοποίηση. Τα προγράμματα αυτά θα εκτελεστούν στο Linux λειτουργικό σύστημα που θα φορτώσετε με τον QEMU. Στόχος της άσκησης αυτής είναι να εξοικειωθείτε με τον κώδικα και τη μεταγλώττιση του Linux kernel, με τον τρόπο που ορίζονται και υλοποιούνται τα system calls αλλά και με τη χρήση ενός προσομοιωτή.

Καλείστε να προσθέσετε την παρακάτω λειτουργικότητα στον Linux kernel:

- Μέσα στον Linux kernel, κάθε διεργασία αναπαριστάται ως ένα `task_struct`. Αυτό το struct περιέχει όλη την απαραίτητα πληροφορία για μια διεργασία (π.χ. process id, parent process, κλπ). Σε αυτό το struct πρέπει να προσθέσετε νέα πεδία τα οποία σχετίζονται με την πολιτική “Shortest Period First”. Συγκεκριμένα, θα προσθέσετε τα πεδία `period`, `execution_time` και `num_of_periods`. Η τιμές των πεδίων αυτών θα αλλάζουν από το system call `set_period_params` ενώ θα μπορούν να επιστραφούν σε ένα πρόγραμμα μέσω του system call `get_period_params`.
- `set_period_params(int period, int execution_time, int num_of_periods)`
Το system call αυτό δηλώνει στο σύστημα τις απαραίτητες πληροφορίες για μια περιοδική διεργασία. Το system call αυτό αλλάζει τις τιμές των αντίστοιχων πεδίων στο `task_struct` της συγκεκριμένης διεργασίας που έκανε το system call. Πρέπει να ελέγχετε ότι ο ορισμός της περιοδικής διεργασίας είναι έγκυρος και ότι ο χρόνος εκτέλεσης μπορεί να ικανοποιηθεί μέσα σε μία περίοδο. Για παράδειγμα, δεν γίνεται μια διεργασία να έχει περίοδο 1 δευτερόλεπτο και χρόνο εκτέλεσης 2 δευτερόλεπτα. Το system call πρέπει να επιστρέφει 0 εάν οι πληροφορίες της διεργασίας έχουν αποθηκευτεί επιτυχώς ενώ θα επιστρέφει `EINVAL` στην περίπτωση σφάλματος.
- `get_period_params(struct period_params * params)`
Το system call αυτό επιστρέφει μέσω του pointer `params` τις τιμές που έχουν οριστεί σχετικά με την περιοδική διεργασία που έκανε το system call. Η μνήμη για το struct αυτό θα δεσμεύεται από το user-level πρόγραμμα που κάλεσε το system call και όχι από τον πυρήνα. Ο πυρήνας απλά θα αλλάζει τις τιμές του struct σύμφωνα με τις αντίστοιχες τιμές που θα βρίσκει στο αντίστοιχο `task_struct` της διεργασίας και θα επιστρέφει την

πληροφορία (by reference) στο user-level πρόγραμμα. Εάν η εκτέλεση του system call είναι επιτυχής, τότε επιστρέφει την τιμή 0. Αν το όρισμα `params` είναι `NULL`, το system call πρέπει να επιστρέφει την τιμή `EINVAL`.

Σημειώσεις:

- Για την άσκηση αυτή θα χρησιμοποιήσετε τον Linux kernel 2.6.38.1
- Το `EINVAL` καθώς και άλλα error values ορίζονται στο αρχείο:
`linux-2.6.38.1/include/asm-generic/errno-base.h`
- Το `task_struct` structure ορίζεται στο αρχείο:
`linux-2.6.38.1/include/linux/sched.h`
- Για να πάρετε το `task_struct` της τρέχουσας διεργασίας που έκανε το system call μπορείτε κοιτάξετε στο αρχείο:
`arch/x86/include/asm/current.h`
- Ο Linux kernel αποθηκεύει τις αναλυτικές πληροφορίες για όλες τις τρέχουσες διεργασίες σε μία λίστα από `task_struct` objects. Για να προσπελάσετε όλες τις διεργασίες του συστήματος που βρίσκονται σε αυτή την λίστα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το macro `for_each_process`.
- Σε κάθε κλήση του `set_period_params` και του `get_period_params` πρέπει να τυπώνονται σε επίπεδο πυρήνα το όνομα σας, το A.M. σας και το όνομα του system call. Για να το πετύχετε αυτό χρησιμοποιήστε την συνάρτηση `printk`. Με τον ίδιο τρόπο μπορείτε να τυπώνετε ότι άλλα μηνύματα θέλετε από τον kernel. Για να δείτε τα μηνύματα αυτά μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το `dmesg` ή να εκτελέσετε την εντολή `cat /var/log/messages`.
- Θα πρέπει να ορίσετε το `struct period_params` σε ένα αρχείο που θα δημιουργήσετε εσείς στον φάκελο `linux-2.6.38.1/include/linux`. Το `struct` αυτό θα περιέχει 3 πεδία που θα αποθηκεύουν τις παραμέτρους μιας περιοδικής διεργασίας.

Demo programs:

Πρέπει να φτιάξετε και να παραδώσετε τουλάχιστον ένα δοκιμαστικό πρόγραμμα το οποίο θα κάνει χρήση των system calls και θα επιδεικνύει τη σωστή τους υλοποίηση. Για παράδειγμα, το πρόγραμμα σας μπορεί αρχικά να καλεί το `set_period_params` και μετά το `get_period_params` για να τυπώσει όλες τις παραμέτρους που όρισε το προηγούμενο system call. Το πρόγραμμα αυτό θα πρέπει να καλύπτει διάφορες πιθανές κλήσεις των system calls και να παρουσιάζει όλες τις πιθανές περιπτώσεις εκτέλεσης (π.χ. σωστή και λανθασμένη δήλωση ορισμάτων).

Δοκιμή system calls

Στο τελευταίο βήμα της άσκησης θα πρέπει να δοκιμάσετε τα καινούργια system calls. Αφού έχετε κάνει compile με επιτυχία τον kernel με τα system calls που φτιάξατε, και έχετε ξεκινήσει τον QEMU με τον καινούργιο Linux kernel, θα πρέπει να γράψετε κάποια δοκιμαστικά προγράμματα που να χρησιμοποιούν τα `set_period_params` και `get_period_params` στο guest Linux OS.

Μην ξεχνάτε ότι οι δηλώσεις των system calls που θα κάνετε βρίσκονται στον πυρήνα και δεν είναι ορατές σε user-level προγράμματα. Συνήθως, ένα system call καλείται μέσω κάποιας συνάρτησης που τρέχει σε user level και υπάρχει υλοποιημένη σε κάποια βιβλιοθήκη (π.χ. libc). Στην συνέχεια, αυτή η user-level συνάρτηση καλεί το macro `syscall()` με το σωστό system call number του για να μεταβιβάσει τον έλεγχο στον πυρήνα (trap). Εκεί θα τρέξει ο κώδικας του system call. Αν δεν έχει υλοποιηθεί αυτή η συνάρτηση σε κάποια user-level library (όπως στην δική σας περίπτωση), ένα πρόγραμμα μπορεί να καλέσει το system call που θέλει χρησιμοποιώντας το macro `syscall()` αλλά και τον αριθμό του system call που θέλει να καλέσει. Για παράδειγμα, το παρακάτω κομμάτι κώδικα καλεί το system call με αριθμό 341.

```
#include <stdio.h>
#include <unistd.h>
#include <errno.h>

#define __NR_dummy_sys 341

int main(void) {
    printf("Trap to kernel level\n");
    syscall(__NR_dummy_sys, 42);
    printf("Back to user level\n");

    return 0;
}
```

Για την άσκηση αυτή πρέπει να φροντίσετε τα system calls να μοιάζουν με function calls. Μπορείτε να το καταφέρετε αυτό είτε δηλώνοντας δύο macros είτε φτιάχνοντας τα κατάλληλα wrapper functions τα οποία θα δέχονται τα ίδια ορίσματα με τα system calls. Για παράδειγμα:

```
#define __NR_dummy_sys 341

/* Use either a macro */
#define dummy_sys(arg1) syscall(__NR_dummy_sys, arg1)

/* Or a wrapper function */
long dummy_sys(int arg1) {
    return syscall(__NR_dummy_sys, arg1);
}
```

Έτσι, στο δοκιμαστικό σας πρόγραμμα θα μπορείτε απλά να γράψετε `dummy_sys(42)` και να κληθεί το σωστό system call με τα σωστά arguments.

Σημείωση:

Αν έχετε header files με ορισμούς για νέους τύπους και structs, πρέπει να γίνουν κι αυτά include στα δοκιμαστικά προγράμματα που θα γράψετε. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να τα μεταφέρετε στο Guest OS και ίσως χρειαστεί να δώσετε το path με τα header files αυτά κατά τη διάρκεια της μεταγλώττισης. Συγκεκριμένα, θα χρειαστεί να ορίσετε το struct `periods_params` ώστε να είναι ορατό σε user level. Για τον λόγο αυτό, μπορείτε να προσθέσετε τον ορισμό για το struct αυτό μαζί με τα macros ή wrapper functions των system calls. Όλοι οι ορισμοί αυτοί μπορούν να τοποθετηθούν στο αρχείο `/usr/include/unistd.h` που υπάρχει στο Guest OS και το οποίο θα κάνετε include σε όλα σας τα δοκιμαστικά προγράμματα.

Παράδοση

Αφού κάνετε την άσκηση θα πρέπει να παραδώσετε τα παρακάτω:

1. Το καινούργιο kernel image που προέκυψε από τη μεταγλώττιση, δηλαδή το αρχείο linux-2.6.38.1/arch/x86/boot/bzImage.
2. Όλα τα αρχεία που χρειάστηκε να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε στον source code του Linux kernel για να υλοποιήσετε τα system calls. Αυτό σημαίνει ότι θα παραδώσετε όλα τα αρχεία .c, .h, Makefile, κλπ στα οποία κάνατε οποιαδήποτε αλλαγή ή δημιουργήσατε εσείς. Προσοχή, **μην** παραδώσετε αρχεία που δεν χρειάστηκε να τα τροποποιήσετε για την υλοποίησή σας (π.χ. όλο το υπόλοιπο source tree του kernel).
3. Τον κώδικα από όλα τα test προγράμματα που γράψατε και τρέξατε μέσα στο guest Linux OS για να δοκιμάσετε τα system calls που υλοποιήσατε. Επίσης, ότι header files χρησιμοποιήσατε για type και function definitions αλλά και ότι Makefiles χρειάζονται για την μεταγλώττιση των προγραμμάτων αυτών. Δεν χρειάζεται να παραδώσετε τα executable αρχεία.
4. Ένα README file στο οποίο να περιγράφετε συνοπτικά (αλλά περιεκτικά και ξεκάθαρα) όλα τα βήματα που ακολουθήσατε για την προσθήκη και υλοποίηση των νέων system calls. Επίσης, πρέπει να σχολιάσετε τι παρατηρήσατε από τα test προγράμματα που τρέξατε. Αν έχετε κάνει κάτι διαφορετικό ή παραπάνω από όσα αναφέρουμε στην εκφώνηση της άσκησης σε οποιοδήποτε βήμα μπορείτε επίσης να το αναφέρετε στο README.
5. Μπορείτε να φτιάξετε έναν κατάλογο με τα τροποποιημένα αρχεία του kernel (αν θέλετε θα είναι καλό να κρατήσετε και την δομή των αρχείων μέσα στον πυρήνα) καθώς και έναν κατάλογο με τα test προγράμματα και header files από το guest OS.

Προσοχή:

1. **ΔΕΝ** χρειάζεται να παραδώσετε το disk image (hy345-linux.img) ακόμα και αν αυτό έχει τροποποιηθεί. Όντως, το disk image μπορεί να αλλάξει όσο χρησιμοποιείτε το guest OS αλλά δεν χρειάζεται να το παραδώσετε.
2. **ΔΕΝ** χρειάζεται να παραδώσετε κάποιο αρχείο με ολόκληρο τον source code του Linux kernel. Πρέπει να σημειώσετε και να παραδώσετε μόνο τα αρχεία που τροποποιήσατε ή δημιουργήσατε. Το kernel image (bzImage), τα source και header files καθώς και τα test προγράμματα που θα παραδώσετε θα πρέπει να είναι αρκετά ώστε η άσκησή σας να μπορεί να τρέξει με το αρχικό disk image και το QEMU έτσι ώστε να φαίνεται η σωστή υλοποίηση της άσκησης.

Παρατηρήσεις

1. Η άσκηση είναι ατομική. Τυχόν αντιγραφές μπορούν να ανιχνευθούν εύκολα από κατάλληλο λογισμικό και θα μηδενιστούν. Συμπεριλάβετε το όνομα σας και το λογαριασμό σας (account) σε όλα τα αρχεία.
2. Γράψτε ένα αρχείο README, το πολύ 30 γραμμών, με επεξηγήσεις για τον τρόπο υλοποίησης των system calls.
3. Κατασκευάστε ένα αρχείο Makefile, έτσι ώστε πληκτρολογώντας `make all` να γίνεται η μεταγλώττιση (compilation) των προγραμμάτων που χρησιμοποιούν τα system calls και να παράγονται τα εκτελέσιμα αρχεία. Επίσης πληκτρολογώντας `make clean` να καθαρίζονται όλα τα περιττά αρχεία, και να απομένουν μόνο τα αρχεία που χρειάζονται για τη μεταγλώττιση.
4. Τοποθετήστε σε ένα κατάλογο όλα τα αρχεία προς παράδοση για την άσκηση 3. Παραδώστε τα παραπάνω αρχεία χρησιμοποιώντας το πρόγραμμα `turnin` και συγκεκριμένα εκτελώντας `turnin assignment_3@hy345 directory_name` από τον κατάλογο που περιέχει τον κατάλογο `directory_name`.
5. Σε πολλές περιπτώσεις τα ονόματα των αρχείων είναι ενδεικτικά. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε όποια ονόματα σας βολεύουν.

Εκτέλεση Linux στο QEMU

Οι emulators είναι διαδεδομένοι για πολλούς λόγους. Μας επιτρέπουν να εγκαταστήσουμε και να τρέξουμε ένα λειτουργικό σύστημα σαν απλοί χρήστες σε έναν υπολογιστή που έχει κάποιο άλλο λειτουργικό σύστημα, χωρίς να χρειαστεί να αλλάξουμε κάτι σε αυτό. Αυτόν τον υπολογιστή μπορεί να τον χρησιμοποιούν αρκετοί χρήστες, και κάθε ένας μπορεί να τρέχει διαφορετικό λειτουργικό σύστημα με έναν emulator χωρίς να επηρεάζονται οι υπόλοιποι χρήστες. Ιδιαίτερα όταν θέλουμε να δοκιμάσουμε κάποιες αλλαγές στον kernel ενός λειτουργικού συστήματος, όπως θα κάνουμε σε αυτήν την άσκηση, ο emulator είναι αρκετά χρήσιμος για έναν ακόμα λόγο. Αν λόγω κάποιου προγραμματιστικού λάθους στον kernel το σύστημα καταρρεύσει (π.χ. kernel panic) μπορούμε εύκολα και γρήγορα να ξεκινήσουμε ξανά το λειτουργικό σύστημα με κάποια αλλαγή (debugging) χωρίς να επηρεαστεί το βασικό λειτουργικό σύστημα του υπολογιστή (host operating system).

Ο QEMU υπάρχει ήδη εγκατεστημένος στα μηχανήματα του τμήματος (`man qemu` για περισσότερες πληροφορίες). Ο QEMU emulator μπορεί να δημιουργήσει και να διαβάσει έναν εικονικό δίσκο (virtual disk image) και σε αυτόν μπορούμε να εγκαταστήσουμε ένα οποιοδήποτε λειτουργικό σύστημα (π.χ. από ένα εικονικό cd rom). Για τους σκοπούς της άσκησης έχουμε εγκαταστήσει για σας ένα απλό Linux OS (ttylinux distribution) για αρχιτεκτονική 32-bit x86 (i386) σε ένα virtual disk image που θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε για την άσκηση σας.

Εσείς θα πρέπει αρχικά να αντιγράψετε αυτό το disk image (63 MB) από την περιοχή του μαθήματος (~hy345/qemu-linux/hy345-linux.img) σε έναν κατάλογο στο /spare του μηχανήματος (π.χ. /spare/[username]) που χρησιμοποιείτε, ώστε να μην έχετε πρόβλημα χώρου (π.χ. quota exceeded) με την περιοχή σας.

```
$ cp ~hy345/qemu-linux/hy345-linux.img /spare/[username]/
```

Προσέξτε να έχετε τα κατάλληλα permissions στον κατάλογο αυτό ώστε να έχετε μόνο εσείς πρόσβαση:

```
$ chmod 700 /spare/[username]
```

Το παραπάνω disk image έχει εγκατεστημένο το Linux OS που θα χρησιμοποιήσετε. Περιέχει το root filesystem (/) στο οποίο υπάρχουν τα βασικά προγράμματα και tools του συστήματος. Οπότε, χρησιμοποιώντας το image αυτό μπορείτε να δοκιμάσετε να ξεκινήσετε αυτό το Linux OS με τον QEMU emulator, απλά με την παρακάτω εντολή:

```
$ qemu-system-i386 -hda hy345-linux.img
```

Η παράμετρος `-hda hy345-linux.img` κάνει τον QEMU να χρησιμοποιεί το αρχείο `hy345-linux.img` σαν virtual disk image, το οποίο θα φαίνεται σαν το device `/dev/hda` στο emulated OS (guest operating system). Τρέχοντας την παραπάνω εντολή θα δείτε να ξεκινάει το Linux OS που προσομοιώνουμε. Όταν σας ζητήσει να κάνετε login χρησιμοποιήστε το account με username `"user"` και password `"csd-hy345"`. Επίσης μπορείτε να κάνετε login και με το account του `"root"` με password `"hy345"`.

Μεταγλώττιση του Linux kernel

Το επόμενο βήμα είναι να αλλάξετε τον Linux kernel, να τον μεταγλωττίσετε (compile), και να φτιάξετε ένα καινούργιο kernel image με το οποίο θα μπορείτε να ξεκινήσετε το guest Linux OS με τον QEMU, αντί για το original kernel image που υπάρχει στο disk image που σας δίνουμε. Θα μπορούσατε να αλλάξετε και να μεταγλωττίσετε τον kernel μέσα από το guest OS. Για ευκολία όμως θα δουλέψετε στο host OS, δηλαδή κατευθείαν στο μηχάνημα του τμήματος που χρησιμοποιείτε για την άσκηση. Αρχικά θα χρειαστείτε τον source code του Linux kernel 2.6.38.1 για να κάνετε τις απαιτούμενες αλλαγές και να τον κάνετε compile. Οπότε, θα πρέπει να αντιγράψετε τον source code από την περιοχή του μαθήματος στον κατάλογο που χρησιμοποιείται στο /spare/[username] του μηχανήματος.

```
$ cp ~/hy345/qemu-linux/linux-2.6.38.1.tar.bz2 /spare/[username]/
```

Αφού αντιγράψετε και κάνετε decompress τον source code του Linux kernel 2.6.38.1, μπορείτε να κάνετε ότι αλλαγές απαιτούνται για την υλοποίηση των καινούργιων system calls. Έπειτα υπάρχουν δύο απλά βήματα που πρέπει να ακολουθήσετε για να κάνετε compile τον αλλαγμένο kernel και να φτιάξετε ένα καινούργιο kernel image: configure και make. Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να κάνει κάποιος configure τον Linux kernel (π.χ. make menuconfig, make config, κτλ). Τελικά το configuration του kernel γράφεται στο αρχείο .config μέσα στον κατάλογο linux-2.6.38.1. Επειδή υπάρχουν πολλές επιλογές για το configuration του Linux kernel, σας δίνουμε εμείς έτοιμο ένα configuration που είναι συμβατό με το Linux OS που έχουμε εγκαταστήσει στο disk image. Θα αντιγράψετε από την περιοχή του μαθήματος το configuration file ώστε να το χρησιμοποιήσετε για τον kernel που θα φτιάξετε.

Το μόνο που πρέπει να αλλάξετε στο .config αρχείο είναι η παράμετρος CONFIG_LOCALVERSION. Εκεί πρέπει να προσθέσετε μια κατάληξη για το όνομα (version) του καινούργιου kernel που θα φτιάξετε, έτσι ώστε να είστε σίγουροι ότι χρησιμοποιείτε τον δικό σας kernel όταν θα τον φορτώσετε με τον QEMU (και όχι τον original kernel). Επίσης, αν επαναλάβετε την διαδικασία περισσότερες φορές, θα μπορείτε να ξεχωρίζετε τα διαφορετικά revisions του kernel που έχετε δοκιμάσει, αλλάζοντας το kernel version πριν από κάθε μεταγλώττιση. Οπότε στο CONFIG_LOCALVERSION θα πρέπει να βάλετε το username σας, και αν θέλετε και ένα revision number. Το version του kernel θα μπορείτε να το δείτε όταν ξεκινάει το OS, ή αφού έχετε κάνει login με την εντολή:

```
$ uname -a
```

Τέλος, για να γίνει compile ο kernel με τις δικές σας αλλαγές, θα τρέξετε:

```
$ make ARCH=i386 bzImage
```

Το καινούργιο kernel image (bzImage) που θα δημιουργηθεί από τη μεταγλώττιση, θα είναι το αρχείο **linux2.6.38.1/arch/x86/boot/bzImage**. Αφού τον καινούργιο kernel δεν θα τον χρησιμοποιήσετε στο host OS, δεν χρειάζεται να κάνετε `make install`.

Συνοπτικά τα βήματα που πρέπει να ακολουθήσετε είναι:

```
$ cp ~hy345/qemu-linux/linux-2.6.38.1.tar.bz2 /spare/[username]/  
$ cd /spare/[username]  
$ tar -jxvf linux-2.6.38.1.tar.bz2  
$ cd linux-2.6.38.1
```

Edit kernel source code to implement the new system calls

```
$ cp ~hy345/qemu-linux/.config . # Mind the dot at the end!
```

Edit .config, find CONFIG_LOCALVERSION="-hy345", and append to the kernel's version name your username and a revision number

```
$ make ARCH=i386 bzImage
```

Ρύθμιση παραμέτρων QEMU

Το επόμενο βήμα είναι να χρησιμοποιήσετε το καινούργιο kernel image, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο `linux2.6.38.1/arch/x86/boot/bzImage` για να ξεκινήσετε το Linux χρησιμοποιώντας το QEMU. Θα χρησιμοποιήσετε ξανά το virtual disk image που σας δώσαμε, αλλά θα δώσετε επίσης στο QEMU το kernel image που θα τρέξει.

```
$ qemu-system-i386 -hda hy345-linux.img -append "root=/dev/hda"
-kernel linux-2.6.38.1/arch/x86/boot/bzImage
```

Με το `-kernel linux-2.6.38.1/arch/x86/boot/bzImage` το QEMU θα ξεκινήσει με το καινούργιο kernel image. Με το `-append "root=/dev/hda"` το QEMU θα κάνει mount το root filesystem από το `/dev/hda`, που είναι το disk image που φορτώνετε όπως και πριν. Αφού κάνετε login, με την εντολή `uname -a` βλέπετε την έκδοση του kernel που τρέχει το σύστημα.

Remote Working

Αν δουλεύετε remotely σε κάποιο μηχάνημα του τμήματος, για να ξεκινήσετε το QEMU στο remote μηχάνημα θα πρέπει να συνδεθείτε με X11 forwarding από τον δικό σας υπολογιστή. Το X11 forwarding μπορεί να ενεργοποιηθεί όταν συνδέεστε στο μηχάνημα:

```
$ ssh [username]@[host].csd.uoc.gr -Y
```

Δοκιμάστε να τρέξετε την εντολή `xterm` και θα πρέπει να σας ανοίξει το ένα παράθυρο `xterm`. Εφόσον λειτουργεί το `xterm`, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το QEMU. Εναλλακτικά, μπορείτε απλά να τρέχετε το QEMU χωρίς γραφικό περιβάλλον (πολύ λιγότερο lag) με την βιβλιοθήκη [ncurses](#):

```
$ qemu-system-i386 -hda hy345-linux.img -curses
```

Εναλλακτικά μπορείτε να αντιγράψετε το kernel image (αφού έχετε αλλάξει και έχετε κάνει compile τον Linux kernel σε κάποιο μηχάνημα του τμήματος) και το disk image, και έπειτα να τρέξετε το QEMU (αφού το εγκαταστήσετε) τοπικά στον υπολογιστή σας. Εάν χρησιμοποιείτε `putty` πρέπει να ενεργοποιήσετε την επιλογή "Enable X11 forwarding" στην καρτέλα Connection και μετά SSH.

Μεταφορά αρχείων από το Guest OS στο Host OS

Για να μεταφέρετε αρχεία από το guest OS (που τρέχετε με το QEMU) στο host OS (που κάνετε την βασική σας υλοποίηση) και αντίστροφα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το πρόγραμμα `scp`. Μέσα από το guest OS μπορείτε να προσπελάσετε το host OS με την (virtual) IP address 10.0.2.2. Για παράδειγμα, για να μεταφέρετε το αρχείο `test1.c` από το guest OS στο host OS

στην περιοχή σας σε έναν κατάλογο hy345 μπορείτε να εκτελέσετε μέσα από το QEMU (δηλαδή από το Guest OS) την εντολή:

```
$ scp test1.c [username]@10.0.2.2:~/hy345
```

Το [username] είναι το username που έχετε στα μηχανήματα του τμήματος. Θα χρειαστεί να δώσετε το password που έχετε στα μηχανήματα του τμήματος για να ολοκληρωθεί η αντιγραφή με το scp. Αντίστοιχα, για να αντιγράψετε από το host OS (π.χ. ένα μηχάνημα του τμήματος) το αρχείο test1.c από τον κατάλογο hy345 που είναι στην περιοχή σας στο Linux OS που τρέχει στο QEMU, θα τρέξετε μέσα από το QEMU την εντολή:

```
$ scp [username]@10.0.2.2:~/hy345/test1.c .
```

Προσοχή στην τελεία μετά το test1.c. Δεν είναι τυπογραφικό λάθος.

Προσθήκη νέου system call

Γενικές πληροφορίες για τα βήματα που πρέπει να ακολουθήσετε και τα αρχεία που πρέπει να αλλάξετε ή να δημιουργήσετε για να προσθέσετε ένα system call στον Linux kernel 2.6 μπορείτε να βρείτε εδώ. Ο παρακάτω οδηγός περιγράφει συνοπτικά πως είναι δομημένο ένα system call στον Linux kernel και πως μπορείτε να προσθέσετε ένα νέο. Υπάρχουν τρία βασικά βήματα για να υλοποιήσετε ένα καινούργιο system call στον Linux kernel:

1. Να προσθέσετε ένα καινούργιο system call number στον πυρήνα που να αντιστοιχεί στο δικό σας system call.
2. Να προσθέσετε ένα entry στον system call table του kernel με το system call number του δικού σας system call. Αυτό το entry θα καθορίσει ποια συνάρτηση του πυρήνα θα εκτελεστεί όταν συμβεί ένα trap με το δικό σας system call number (όταν δηλαδή καλεστεί το system call από user level και ο έλεγχος μεταβεί στον kernel για την εκτέλεση του συγκεκριμένου system call).
3. Πρέπει να προσθέσετε κώδικα στον kernel που να υλοποιεί την λειτουργικότητα που θα προσφέρει το system call. Πρέπει επίσης να προσθέσετε τα κατάλληλα header files, για να ορίσετε καινούργιους τύπους και structs που χρησιμοποιεί το system call για να μεταφέρει πληροφορία μεταξύ kernel και user space. Ακόμα, θα πρέπει να αντιγράψετε arguments και αποτελέσματα μεταξύ kernel space και user space χρησιμοποιώντας τις αντίστοιχες συναρτήσεις που υπάρχουν στον kernel.

Παράδειγμα:

Έστω ότι θέλουμε να προσθέσουμε ένα system call με όνομα **dummy_sys** το οποίο παίρνει ένα όρισμα από το user-level πρόγραμμα που το κάλεσε και συγκεκριμένα έναν ακέραιο αριθμό. Το dummy_sys system call θα τυπώνει απλά αυτόν τον αριθμό που δόθηκε σαν όρισμα και θα επιστρέφει το διπλάσιο του στο user-level πρόγραμμα. Θα ακολουθήσουμε τα παρακάτω βήματα:

1. Ανοίγουμε το αρχείο **linux-2.6.38.1/arch/x86/include/asm/unistd_32.h** με κάποιον editor, βρίσκουμε τα system call numbers για τα system calls που υπάρχουν ήδη στον kernel, και μετά το τελευταίο system call number (π.χ. 340 στον δικό μας kernel) προσθέτουμε μία γραμμή με τον επόμενο αριθμό.

```
#define __NR_dummy_sys 341
```

Επίσης αυξάνουμε το NR_syscalls κατά ένα (π.χ. από 341 σε 342 στον δικό μας kernel). Έτσι ορίσαμε το τον αριθμό 341 για το system call dummy_sys. Αυτός ο αριθμός θα χρησιμοποιηθεί μετά από ένα trap ώστε να βρεί ο kernel στον system call table την κατάλληλη συνάρτηση (system call function pointer) που υλοποιεί το system call.

2. Ανοίγουμε το αρχείο **linux-2.6.38.1/arch/x86/kernel/syscall_table_32.S** και εκεί προσθέτουμε στην τελευταία γραμμή το όνομα της συνάρτησης που υλοποιεί το καινούργιο system call.

```
.long sys_dummy_sys /* 341 */
```

3. Στο τρίτο βήμα θα ορίσουμε το system call `dummy_sys`. Στο τέλος του αρχείου **linux-2.6.38.1/include/asm-generic/syscalls.h** προσθέτουμε το function prototype του system call.

```
asmlinkage long sys_dummy_sys(int arg0);
```

4. Αν έχετε να προσθέσετε type definitions πρέπει να φτιάξετε και ένα header file στον φάκελο **linux-2.6.38.1/include/linux/** το οποίο θα κάνετε include όπου χρειάζεται. Για το παράδειγμα αυτό κάτι τέτοιο δεν είναι αναγκαίο.
5. Έπειτα, φτιάχνουμε ένα καινούργιο αρχείο στον φάκελο **linux-2.6.38.1/kernel/** το οποίο θα περιέχει την υλοποίηση του system call. Στο παράδειγμα αυτό το αρχείο θα είναι το `linux-2.6.38.1/kernel/dummy_sys.c` και θα περιέχει τον κώδικα:

```
#include <linux/kernel.h>

asmlinkage long sys_dummy_sys(int arg0) {
    printk("Called dummy_sys with argument: %d\n", arg0);
    return ((long)arg0 * 2);
}
```

6. Αν έχετε arguments που περνάνε by reference από user space σε kernel space θα πρέπει να τα αντιγράψετε αφού καλέσετε το `access_ok()`. Η αντιγραφή μπορεί να γίνει καλώντας την συνάρτηση `copy_from_user()`. Αντίστοιχη διαδικασία θα πρέπει να κάνετε για να αντιγράψετε τα δεδομένα πίσω στο user space χρησιμοποιώντας τις συναρτήσεις `access_ok()` και `copy_to_user()`.
7. Τέλος, θα πρέπει να αλλάξετε το αρχείο **linux2.6.38.1/kernel/Makefile** για να συμπεριλάβει και να κάνει compile το καινούργιο source code αρχείο προσθέτοντας μια γραμμή στο κατάλληλο σημείο:

```
obj-y += dummy_sys.o
```

Παρατηρήσεις:

- Είναι σημαντικό να δείτε πως έχουν υλοποιηθεί κάποια παρόμοια system calls που υπάρχουν ήδη στον Linux kernel (π.χ. gettimeofday, times, getpid)
- Μπορείτε να μάθετε και να ακολουθήσετε το coding style του Linux Kernel κατά την υλοποίηση των system calls:

<https://www.kernel.org/doc/Documentation/process/coding-style.rst>

- Το Elixir Cross Reference θα σας βοηθήσει να περιηγηθείτε στον source code του Linux kernel. Η αναζήτηση του (Search Identifier) πιθανώς να σας φανεί χρήσιμη για να εντοπίσετε συναρτήσεις και δομές στα διάφορα αρχεία του source code. Προσέξτε να έχετε επιλέξει την σωστή έκδοση του kernel που χρησιμοποιούμε στην άσκηση.

<https://elixir.bootlin.com/>

- Για να τροποποιήσετε αρχεία μέσα από το Guest OS μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τον editor Vi, ο οποίος λειτουργεί παρόμοια με τον editor Vim. Περισσότερες πληροφορίες για την χρήση του vi μπορείτε να βρείτε στο:

<http://linuxfocus.org/~guido/vi/viref.html>